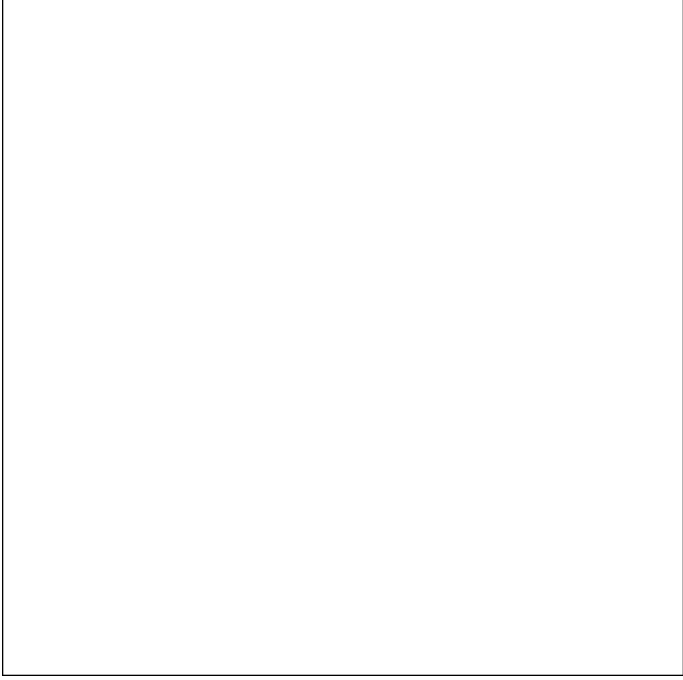

La tago, kiam mi foriris
hejmon por iri al la urbo

✎ Lesley Koyi, Ursula Natula
✉ Brian Wambi
📄 Espen Stranger-Johannessen
|| 3
🗨 Esperanto

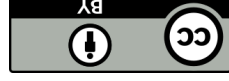

Global Storybooks

globalstorybooks.net

**La tago, kiam mi foriris hejmon
por iri al la urbo**

✎ Lesley Koyi, Ursula Natula
✉ Brian Wambi
📄 Espen Stranger-Johannessen

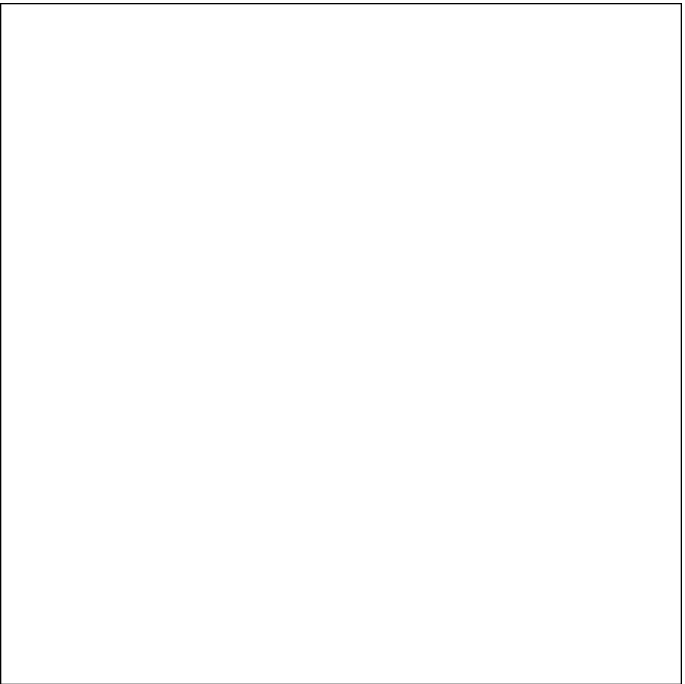
This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

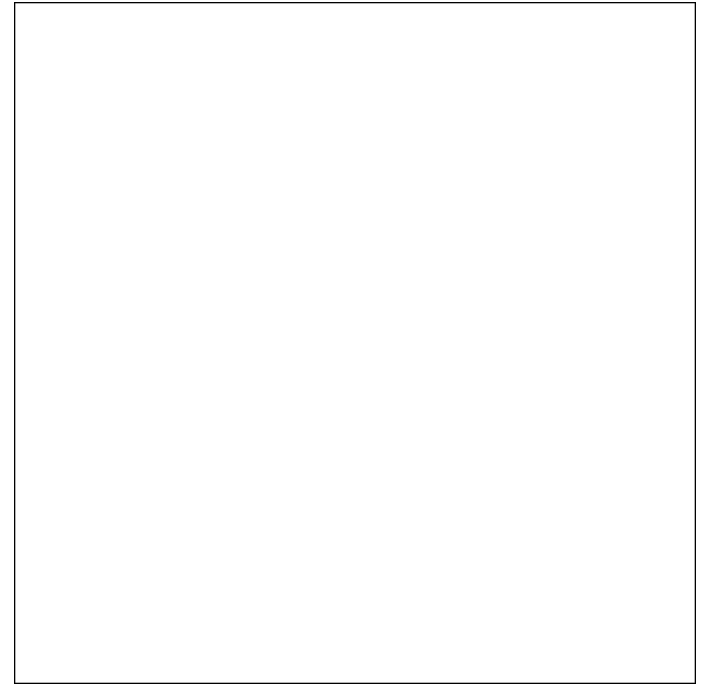
Ĉe la malgranda bushaltejo en mia vilaĝo estis multa agado de homoj kaj superŝarĝitaj busoj. Sur la tero estis eĉ pli da ŝarĝoj. Helpantoj kriis la loknomojn kien iliaj busoj iris.

“Urboi Urboi Iranta okcidenten!” Mi
aŭdis helpanton krii. Tio estis la
buso, kiun mi devis kapti.

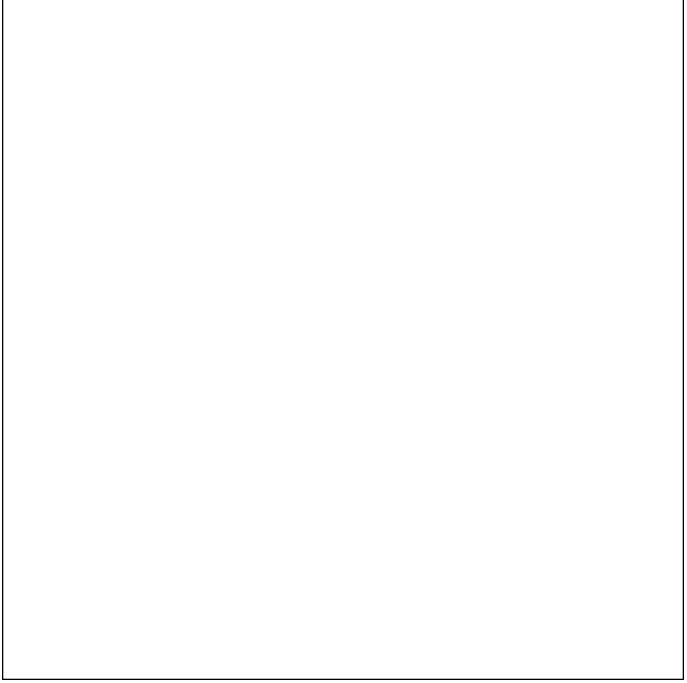

La urba buso estis preskaŭ plena,
sed pli da homoj ankoraŭ
antaŭenpuŝis. Iuj enmetis sian
pakaĵon sub la buso. Aliaj metis la
siajn interne sur la rakojn.

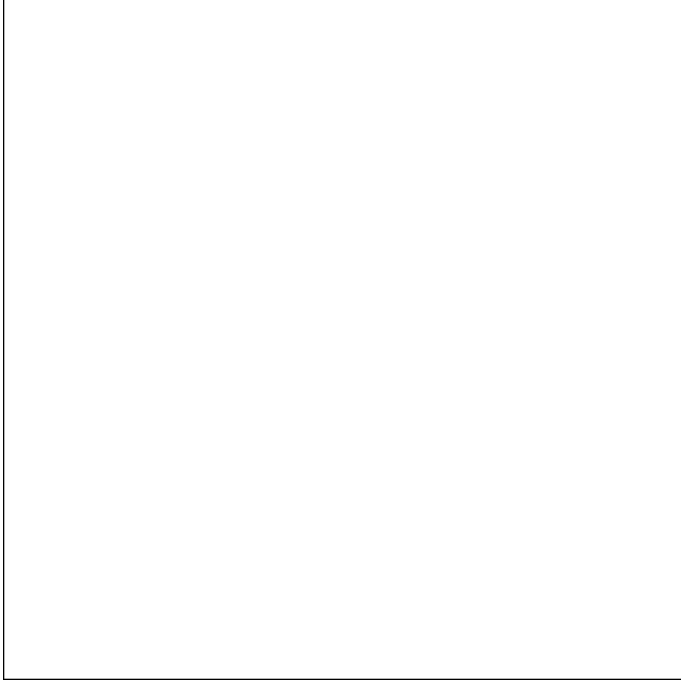

La buso veturonta reen rapide
pleniĝis . Baldaŭ ĝi reiros orienten.
La plej grava afero por mi nun estis
serĉi la domon de mia onklo.

Novaj pasaĝeroj kroĉis siajn
biletojn, dum ili serĉis ie sidigi en la
homplena buso. Virinoj kun ĵunaj
infanoj faris ilin komfortaj por la
longa vojaĝo.

Nau horoj poste mi vekigis pro laŭta
ekbruo kaj voko al pasaĝeroj kiuj
reiros al mia vilaĝo. Mi ekprenis
mian saketon kaj saltis el la buso.

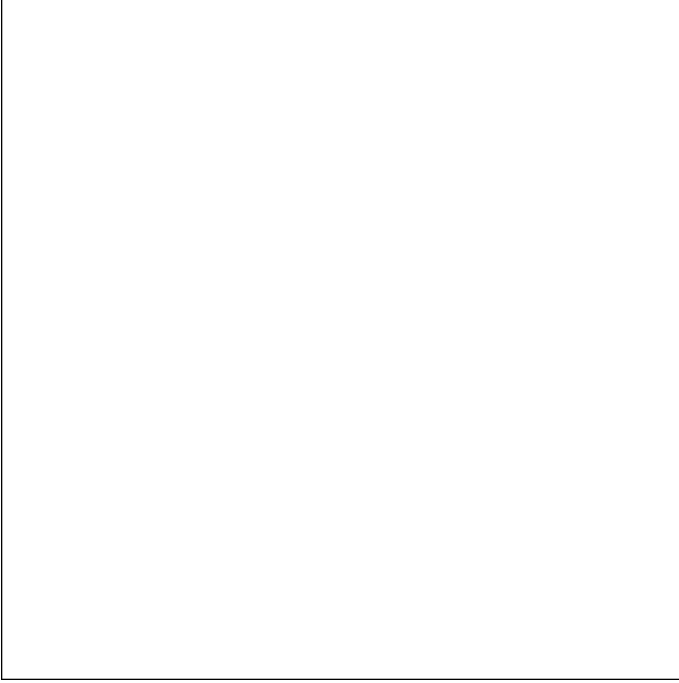

Mi alpremiĝis apud fenestro. Tiu, kiu sidis apud mi tenis firme verdan platan sakon. Li portis malnovajn sandalojn, eluzitan mantelon, kaj li aspektis nervoza.

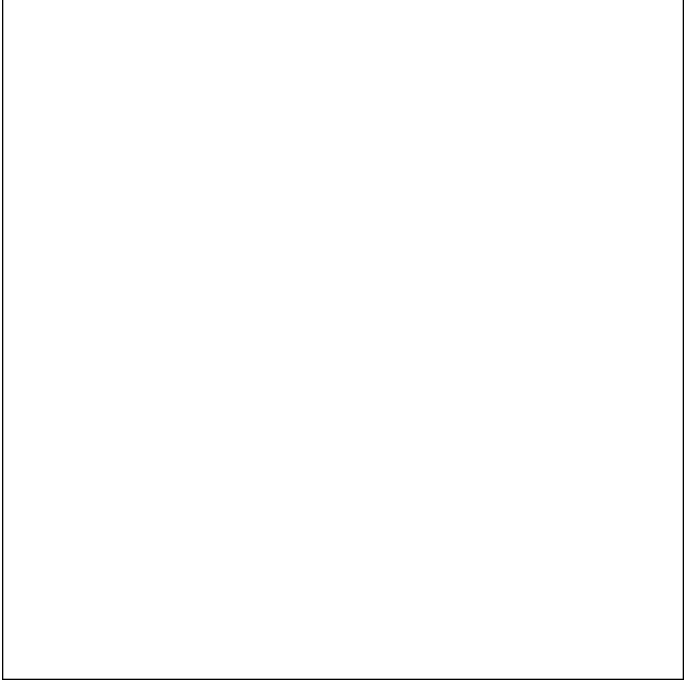
Survoje mi enmemorigis la nomon de la loko, kie mia onklo loĝis en la granda urbo. Mi ankoraŭ murmuris ĝin, kiam mi ekdormis.

Sed mia menso vagis hejmen. Ĉu
mia patrino estos sekura? Ĉu miaj
kunikloj havigos monon? Ĉu mia
frato memoros akvumi miajn
ĝermintajn arbojn?

14

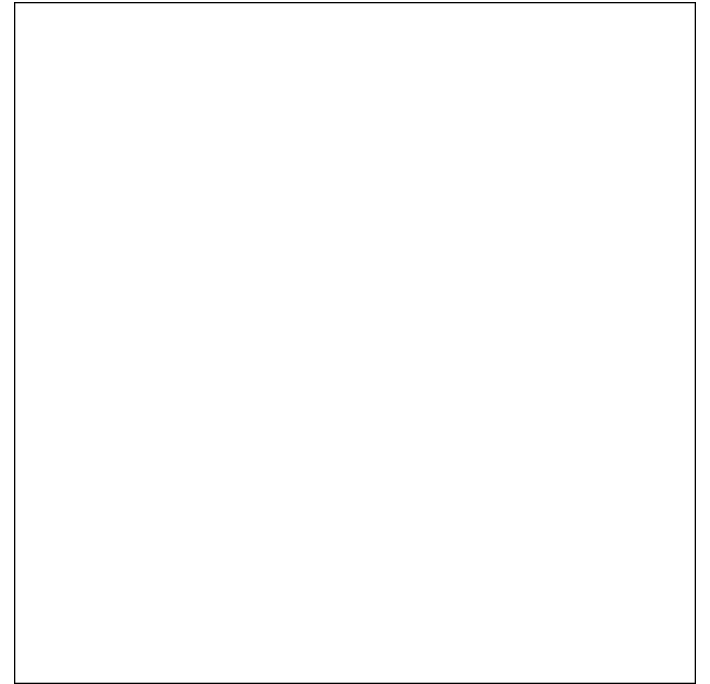
Mi rigardis eksteren el la buso kaj
rimarkis ke mi forlasis mian vilaĝon,
la lokon, kie mi kreskis. Mi estis
survoje al la granda urbo.

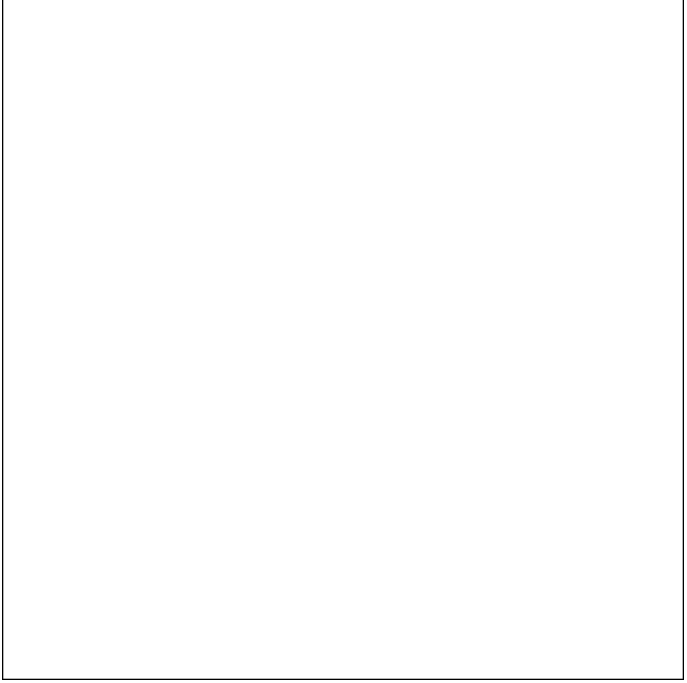
7

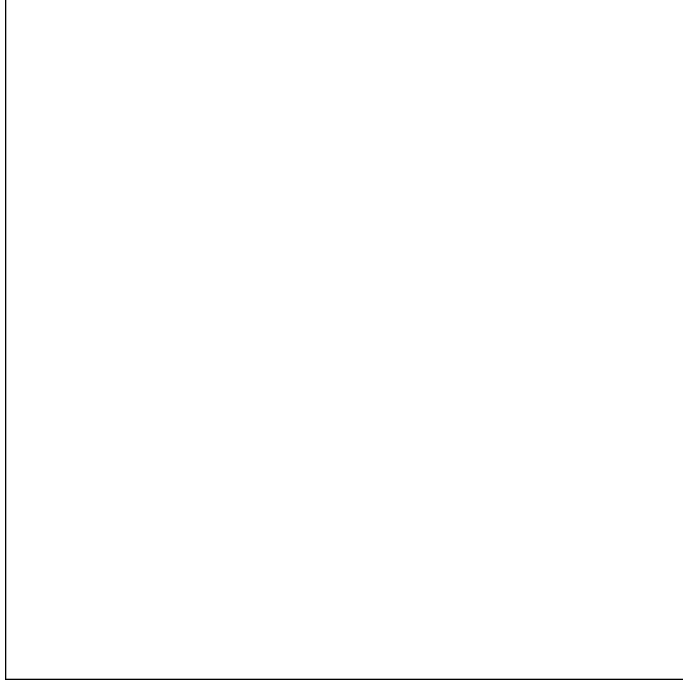
La ŝarĝado estis finfarita kaj ĉiuj pasaĝeroj sidis. Kolportistoj ankoraŭ enŝoviĝis en la buson por vendi siajn varojn al la pasaĝeroj. Ĉiuj kriis la nomojn de la haveblaj varoj. La vortoj sonis al mi strangaj.

La vojaĝo progresis, kaj la interno de la buso tre varmiĝis. Mi fermis miajn okulojn esperante dormi.

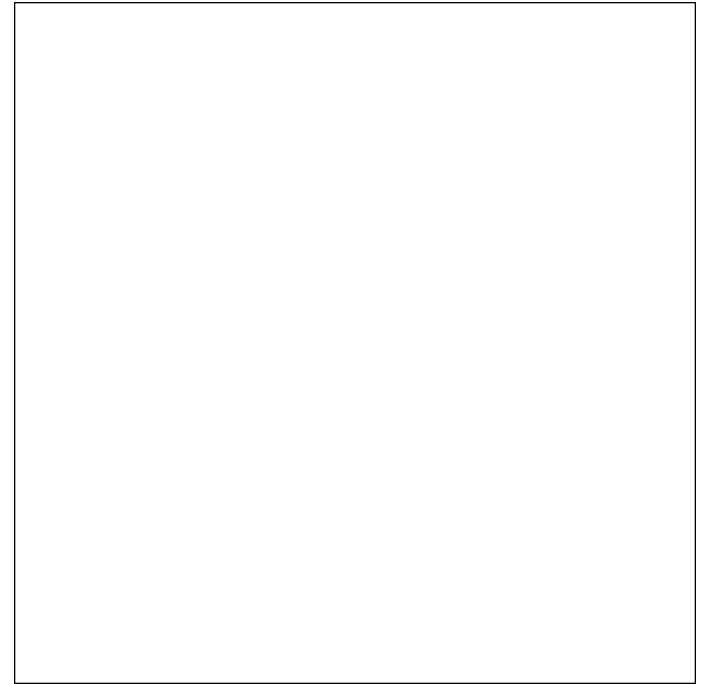
kelkaj pasaĝeroj aĉetis trinkaĵojn,
aliaj aĉetis malgrandajn manĝetojn
kaj komencis maĉi. Tiuj, kiuj ne
havis monon, kiel mi, nur rigardis.

kiam la buso forlasis la bushaltejon,
mi fiksrigardis tra la fenestro. Mi
demandis min ĉu mi iam revenos al
mia vilaĝo.

Ĉi tiujn agadoj interrompsj la hupado de la buso, signo ke ni pretis foriri. La helpanto kriis ke la kolportistoj eliru.

Kolportistoj puŝis unu la alian por elbusiĝi. Kelkaj redonis monŝanĝon al la vojaĝantoj. Aliaj faris lastatempajn klopodojn vendi pli da aĵoj.